

Με αφορμή τα διαδικτυακά προφητολόγια (Πρωτοπρ. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 23 Μαρτίου, 2021

Τό μέλλον πάντα δημιουργεί ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Είναι τό άγνωστο πού πρόκειται νά ζήσουμε. Καί έπειδή πρόκειται όπωςδήποτε νά τό ζήσουμε, είτε μέσα στον παρόντα αιώνα, είτε μέσα στις καταστάσεις πού συναντούν όσοι άποδημοϋν από αυτόν, τό ενδιαφέρον στους περισσότερους είναι πολύ έντονο.

Στίς μέρες μας τό ενδιαφέρον για τό μέλλον έχει δημιουργήσει έναν πληθωρισμό άναρτήσεων σε «δικτυακά προφητολόγια». Τό φαινόμενο έχει πάρει τήν μορφή πανδημικής ασθένειας, γι' αυτό **έχει ενδιαφέρον νά τό μελετήσουμε καθοδηγούμενοι από τήν Παράδοση τής Έκκλησίας.**

Όσα στην συνέχεια σημειώνουμε έχουν δύο άφετηρίες, πού είναι ταυτόχρονα καί τό θεμέλιό τους: **Πρώτον**, τό σχόλιο του Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Ιεροθέου μέ τίτλο «[Οί χρησολόγοι](#)» (Έκκλ. Παρέμβαση, τ.294), τό όποιο αναφέρεται στην προτεσταντική (έξ Αμερικής) προέλευση τής χρησολογίας καί στις αίτιες πού ή χρησολογία προσελκύει Όρθοδόξους Χριστιανούς καί, **δεύτερον**, τήν δεύτερη όμιλία από τό ύπόμνημα του άγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου στις Πράξεις των Αποστόλων, στην όποια έπισημαίνεται τό ενδιαφέρον των Μαθητών του Χριστού για τό μέλλον τής «βασιλείας του Ισραήλ», αλλά καί **ή αντιμετώπιση από τον Χριστό του μελλοντολογικού ενδιαφέροντας των Μαθητών Του.**

Ό Σεβ. Μητροπολίτης μας στο σχόλιο πού προαναφέραμε, άπαντώντας στο γιατί ιδίως οι Χριστιανοί είναι έπιρρεπείς σε χρησολογίες, ανάμεσα σε πολλά αίτια βρίσκει ως βασικό τήν «έλλειψη σοβαρής θεολογικής παιδείας καί ζωής». Έλλειψη θεολογικής παιδείας πού δέν μένει στο μυαλό, αλλά έμποτίζει τήν ζωή. Καί συμπληρώνει: «Οι περισσότεροι άνθρωποι έπαυσαν νά θεολογοϋν σοβαρά καί

περιορίζονται σέ συνθήματα, σέ ψυχοπαθολογικές ἐρμηνείες, σέ ἀνασφάλειες, σέ προτεσταντικές ἐπιρροές. Ἀντί νά θεολογοῦν, παραπλανοῦν τούς ἀνθρώπους. [...] ἡ σοβαρή θεολογική ἀντιμετώπιση τῶν θεμάτων πού ἀναφύονται στήν κοινωνία δέν εἶναι ἡ χρησιμολογία, πού εἶναι μιά τρομολαγνεία, ἀλλά ἡ **ἀπόλυτη πίστη στήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀγῶνας καί ἡ προσοχή γιά νά τηροῦμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στήν ζωή μας, ἡ πίστη στήν Ἐκκλησία**, ὅπως ἐκφράζεται ἀπό τήν λατρεία, τήν θεία Λειτουργία καί τίς Συνοδικές ἀποφάσεις».

Σέ ἀπόλυτη συμφωνία μέ τά παραπάνω, ἡ πρωτεύουσα θέση τῆς πίστεως στήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, στήν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας, ἀπέναντι στό τί θά γίνη στό μέλλον καί πότε, φανερώνεται ἐναργέστατα στήν **διήγηση τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ**.

Στό πρῶτο κεφάλαιο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων περιγράφεται ἡ τελευταία συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ τούς Μαθητές Του, τά τελευταῖα λόγια Του καί ἡ Ἀνάληψή Του στούς οὐρανοῦς. Σ' αὐτό τό γεγονός βλέπουμε ἀφ' ἑνός μὲν τήν ἐπιθυμία τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ νά μάθουν τό μέλλον τῆς βασιλείας τοῦ Ἰσραήλ, ἀφ' ἑτέρου δέ **τήν ὑπόδειξη τοῦ Χριστοῦ γιά τό ποιά πράγματα πρέπει νά εἶναι τό κύριο ἀντικείμενο τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν Μαθητῶν Του**.

Ὁ Χριστός εἶχε ἤδη παραγγεῖλει στούς μαθητές Του, ὅταν μετά τήν Ἀνάσταση τούς συναντοῦσε, συνέτρωγε καί συνομιλοῦσε μαζί τους, νά μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ, ἀλλά νά περιμένουν «τήν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός», ἡ ὁποία ἦταν ἡ ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. **Δέν τούς ἔλεγε τίποτε γιά τό ἐγκόσμιο μέλλον**. Τούς μιλοῦσε γιά τό «βάπτισμα τοῦ Πνεύματος». Τούς εἶπε: *«Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας»* (1,5).

Ὅμως οἱ Μαθητές, ὡς πατριῶτες Ἑβραῖοι, εἶχαν μεγάλο ἐνδιαφέρον γιά τό μέλλον τῆς βασιλείας τοῦ Ἰσραήλ. Γι' αὐτό ὅλοι μαζί, γιά νά εἶναι ἀποτελεσματικότερη ἡ ἐνέργειά τους (*«ἵνα τῷ πλήθει δυσωπήσωσιν»*), ὅπως σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος), ρωτοῦν τόν Χριστό «λέγοντες· *Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ;*».

Αὐτή ἦταν ἡ τελευταία ἐρώτηση τῶν Μαθητῶν πρὸς τόν Χριστό, **ἡ τελευταία ἐρώτηση τῶν ἀνθρώπων πρὸς τόν Χριστό**, πρὶν ἐνθρονίση τὴν φύση μας, ὡς ὁμόθεη, στόν θρόνο τῆς Ἁγίας Τριάδος· ἐρώτηση γιά τό ἂν θά γίνη γρήγορα ἡ ἀποκατάσταση μιᾶς ἐγκόσμιας βασιλείας.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐξηγεῖ αὐτὴν τὴν στάση τῶν Μαθητῶν μέσα ἀπὸ τὴν χαρά καί τὴν δύναμη πού αἰσθάνθηκαν ἀκούοντας ὅτι πρόκειται νά λάβουν τό Ἅγιο Πνεῦμα. Παλαιότερα εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ τόν Χριστό ὅτι **αὐτὰ πού τούς**

ἀπεκάλυπτε γιά τό μέλλον, ὡς πρός τό πότε ἀκριβῶς θά γίνουν, «οὐδεὶς οἶδεν [τήν ἡμέρα], οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μὴ ὁ πατήρ [Τ]ου μόνος». Τώρα μέ τήν πληροφορία ὅτι πρόκειται νά λάβουν τό Ἅγιο Πνεῦμα, αἰσθάνθηκαν ὅτι ἦταν πλέον ἱκανοί νά μάθουν καί αὐτοί τά μέλλοντα, «ὡς ἄξιοι λοιπόν ὄντες ἤθελον μαθεῖν». Ὁ ἱερός Χρυσόστομος συμπληρώνει, ὅτι «καί πρός ἀπαλλαγὴν ἦσαν ἔτοιμοι». Δέν ἐπιθυμοῦσαν πλέον νά βάλουν τούς ἑαυτούς τους σέ πρόσθετους κινδύνους, ἀλλά νά «ἀναπνεύσουν», νά ἀνακουφισθοῦν· «Οὐ γάρ ἐβούλοντο καθεῖναι ἑαυτούς εἰς κινδύνους, ἀλλά ἀναπνεῦσαι», διότι δέν ἦταν μικρά ὅσα εἶχαν συμβῆ σ' αὐτούς, ἀλλά «περί τῶν ἐσχάτων ὁ κίνδυνος ἐπεκρεμάσθη», κινδύνευσε, δηλαδή, καί ἡ ζωὴ τους.

Ἦθελαν νά μάθουν ἀνακουφιστικές πληροφορίες γιά τό μέλλον, χωρίς δυσχέρειες καί μέ τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ ἀποκαταστημένο, ἔνδοξο. Αὐτά ζητοῦσαν νά πληροφορηθοῦν, «ὅτι περί τὰ αἰσθητά ἔτι διέκειντο», **ἐξακολουθοῦσαν νά ἐνδιαφέρονται γιά τὰ αἰσθητά πράγματα καί ὄχι γιά τὰ πνευματικά. Αὐτὴ ἡ ψυχολογικὴ ἀνάγκη εἶναι τό ὑπόβαθρο κάθε «χρησιμολογίας» πού ὀρίζει ἀκριβῶς χρόνους καί ἡμέρες γεγονότων.**

Εἶναι ὅμως πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ ἀπόκριση τοῦ Χριστοῦ. Ἐπαναλαμβάνει στοὺς μαθητές Του ὅτι εἶχε πῆ παλαιότερα γιά τήν γνώση τοῦ ἀκριβοῦς χρόνου πού θά συμβοῦν ὅσα τούς ἔχει ὑποσχεθῆ, συγκεκριμενοποιώντας τήν ἀναφορά του σ' αὐτούς. Παλαιότερα εἶχε πῆ «οὐδεὶς οἶδεν», τώρα τούς λέει: «οὐχ ὑμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ». **Μὴν ἀσχολεῖσθε μέ αὐτὰ πού δέν σᾶς ἀνήκουν, πού δέν εἶναι στήν ἐξουσία σας.** Δέν ἔχετε ἐσεῖς τήν «ἐποπτικὴ τῶν ὄντων δύναμη». **Αὐτὴ ἀνήκει στὸν Θεό.** Ἐσεῖς νά προσβλέπετε στήν **δωρεά** πού σᾶς ὑποσχέθηκα, ὅτι «λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς». Μέ αὐτὴν τήν δύναμη, πού δέν εἶναι δική σας, θά εἴστε μάρτυρές μου «ἐν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρεία καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς». Τούς προσανατολίζει στήν διδασκαλία Του, τούς ἀνοίγει τὰ μάτια γιά νά ἀντιληφθοῦν τήν δύναμη τῆς θεολογίας πού τούς κληροδοτεῖ. Τούς κατέστησε μάρτυρες τῆς ἐλεύσεώς Του «ἐν δούλου μορφῇ», δηλαδή τούς ἀνέδειξε θεολόγους καί πνευματικούς πατέρες «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς». **Εἶναι αὐτοὶ πού ἀθηντικά μποροῦν νά μιλήσουν** γιά τήν διδασκαλία Του, τὰ θαύματα, τό Πάθος, τὸν θάνατο καί τήν Ἀνάστασή Του.

Καί ὁ Χριστός «ταῦτα εἰπὼν», χωρίς νά τούς δώσῃ χρόνο νά ἐπιμείνουν ἢ νά συμπληρώσουν τήν ἐρώτησή τους, γιά τό πότε θά ἀποκαταστήσῃ τήν βασιλεία τοῦ Ἰσραήλ, «βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος στήν συνάφεια αὐτὴ ἐπισημαίνει τό πόσο σημαντικό εἶναι νά μὴν ἀσχολούμαστε μέ τό πότε ἀκριβῶς θά γίνουν «τά

μέλλοντα» (δηλαδή, νά μήν ασχολούμαστε μέ χρησμούς και χρησμολογίες), αλλά νά προσλαμβάνουμε τήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τήν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας καί νά θεμελιώνουμε τήν ζωή μας πάνω σ' αὐτήν. Λέει ὁ ἱερός Πατέρας ὅτι ὁ Χριστός μέ τόν τρόπο Του, ἦταν σάν νά ἔλεγε στούς Μαθητές Του: **«Μεῖζονα αἰτεῖτε».** **Μήν ἀσχολεῖσθε μέ τά πράγματα τοῦ κόσμου.** Καί ἤδη ἔμαθαν πολύ μεγάλα πράγματα. **«Τί μεῖζον, εἰπέ μοι, τοῦ μαθεῖν αὐτούς ἄπερ ἔμαθον;».** Καί ἀπαριθμεῖ στήν συνέχεια θεμελιώδη στοιχεῖα ἀπό τήν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας.

Γράφει: Ἐμαθαν, λοιπόν, ὅτι ὁ Χριστός **«Υἱός Θεοῦ ἐστι».** Ἐμαθαν ἀκόμη ὅτι **«Υἱόν ἔχει ὁ Θεός ὁμότιμον».** Ἐπίσης, **«ὅτι ἀνάστασις ἔσται»,** **«ὅτι ἀνελθών ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός· τό τούτου φρικωδέστερον ἔμαθον, ὅτι σάρξ ἄνω κάθηται καί προσκυνεῖται ὑπό ἀγγέλων».** Ἐμαθαν ἀκόμη ὅτι **θά ἔλθῃ νά κρίνῃ τόν κόσμο, ὅτι αὐτοί θά κρίνουν τίς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι θά ἐκβληθοῦν ἀπό τήν Ἐκκλησία στήν ὁποία θά μποῦν τά ἔθνη.** Καί συμπληρώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: **Τό νά γνωρίζῃ κανεῖς ὅλα αὐτά εἶναι σπουδαῖο πράγμα, «τό δέ μαθεῖν, ὅτι βασιλεύσει τις ἢ τό πότε, οὐδέν μέγα».**

Μέ ἀπλά λόγια, τῆς σημερινῆς πραγματικότητας, μπορούμε καταληκτικά νά ποῦμε: τό πῶς θά ἐξελιχθοῦν τά γεωπολιτικά πράγματα εἶναι σημαντικό γιά ὅσους ἔχουν ὑπεύθυνες θέσεις στήν χώρα μας, γιά τούς ὁποίους πρέπει νά προσευχόμαστε. Ὡς πολίτες δέν μένουμε ἀδιάφοροι. Προσευχόμαστε καί μέ σύνεση ἐπιλέγουμε τούς κατάλληλους γι' αὐτό τό ἔργο. **Ὡς Χριστιανούς ὅμως ἄλλα πρωτίστως μᾶς ἐνδιαφέρουν· «τά μεῖζονα» γιά τήν ζωή μας, πού εἶναι ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ σωτηρία μας καί ἡ κρίση τοῦ Θεοῦ.**

(Πηγή: parembasis.gr)